

Частина I. Впоряд.

Вступ.

Піхота — се найважнійший рід війська. Вона спосібна до боротьби в кожній порі дня, року, при всякій погоді, так до удару, як і до відпору. А коли ще й свідома справи, йде в бій одушевлена та беться в кожнім терені охотно і непохитно. Вона понесе навіть найбільші жертви, щоби лишень знищити ворога, хочби багнетами.

Загальні постанови.

§ 1. Наука в часі спокою — се приготування стрільця на війну. Від стрільців треба жадати проте завсігди відваги, витревалости, зрозуміння річи, послуху, уваги, карности, напруження сил і довір'я до старшини.

§ 2. Прикази треба виконувати до найменших подробиць, заховуючи при тім безглядний спокій, порядок і остру поставу. Тільки так вироблюється сила волі, сприт і карність.

§ 3. По кожних боєвих вправах належить переробити в скупленім відділі вправи крісом з найбільшою докладністю. Коли підчас боєвих вправ завважено у стрільців недбальство, належить виконувати вправи у скупленім відділі зі здвоєною увагою.

По кожних вправах перед розходом мусять стрільці перейти взірцево в почетнім поході.

§ 4. При кожній вправі рішає лиш практична ціль. Проте треба вчити прості і конечні речі.

Піхота, — яка вміє конечні боєві форми у всякім положенню, витревала в походах, а стріляє спокійно і певно з добрим вислідом, — відповість своїй задачі.

§ 5. Теоретичні поучування обмежити до конечности. Педантизм і всякі штукарства вбивають простоту і природність. Постанови впоряду виконувати точно, відповідно цілі, але не механічно.

§ 6. Вправ треба вчити стрільця поступенно, від пайлекшого до найтяжшого. Лиш так привикне він до трудів і напружень. Тих самих вправ невільно робити за довго, бо се мучить і одурює.

§ 7. Стрільців треба приучувати до самостійних думок і діл, вказуючи їм ціль кожної вправи серед всяких відносин. Особливо вправляти у відбиванню неприятельських ділань, поучуючи їх при тім про ситуацію.

Так вивчені стрільці робитимуть добре навіть тоді, коли бракне проводу.

§ 8. Вправи треба переводити в найменших відділах, переходячи поступенно до найбільших.

§ 9. Провідники менших відділів мусять вправлятися до умілого проводу відділом, до вихісновування терену, самостійности і почуття відповідальности за свої діла.

Кожний мусять здати собі ясно справу з причин свого діланья. Пустий формалізм є шкідний.